

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2012. május hó 22. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az előre kitervelten, különös kegyetlenséggel, több emberen, aljas indokból elkövetett emberölés bűntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2012. évi február hó 29. napján kihirdetett 4.B.1804/2011/31. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

Az emberölés bűntette bűncselekménye a Btk. 166.§ (1), (2) bekezdés a), c), d), f) pontja szerint minősül.

A vádlott vagyon elleni cselekményét 2 rb. kifosztás büntettének (Btk.322.§ (1) bekezdés b) pontja) és 1 rb lopás vétségének (Btk. 316.§ (1), (2) bekezdés f), g) pontja) szerint minősíti.

A feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést akként pontosítja, hogy az életfogytig tartó szabadságvesztésből a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét kizárja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban 9.000 (Kilencezer) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat emberölés bűntette (Btk.166.§ (1) (2) bekezdés a), d), f) és részben c) pontja is), továbbá kifosztás bűntette (Btk. 322.§ (1) bek. c) pontja) miatt halmazati büntetésül életfogytig tartó fegyházbüntetésre és mellékbüntetésül 10 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy a kiszabott szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelek sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott enyhítésért, védője ugyancsak enyhítés érdekében, határozott tartamú szabadságvesztés alkalmazása érdekében jelentett be jogorvoslatot.
Az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.410/2011/3-I. számú átiratában az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kisebb fokú kiegészítését indítványozta az iratok tartalma alapján. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vádlott **1. sz. sértett** megölésével kapcsolatos indítékának megállapításától tartózkodott, holott az ok a bizonyítási eljárás során feltárássra került. Ez az ok pedig a sértettnek a vádlott nemrég elköltözött élettársának a személyével kapcsolatos sértő megjegyzése volt. A történeti tényállás előzményi része is kiegészítést igényel annak megállapításával, hogy „A vádlott érzelmileg képtelen volt leválni ... személyéről, akinek elköltözése nagyon megviselte...”

Az ítélet tábla a védelmi fellebbezés folytán a törvényszék ítéletét a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján a Be. 361.§ (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen - figyelemmel a Be. 554/B.§ gc) és 554/C. §-ában írtakra is - teljes terjedelmében felülbírálatának körébe vonta a meghozatalát megelőző eljárással együtt.

A nyilvános ülésen a védő az enyhítésre irányuló fellebbezést fenntartotta.

A fellebbviteli főügyészség nyilvános ülésen jelen lévő képviselője az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta. Perbeszédében részletesen kifejtette, hogy milyen ok motiválta a vádlottat **1. sz. sértett** megölésénél. Indítványozta a súlyosító körülmények sorából a férfi sértett esetében megállapított motiválatlanság mellőzését, végül az ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az ítélet tábla a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le. Széles körű bizonyítást folytatott, ügyfelderítési kötelezettségének teljes körűen eleget tett. Az általa megállapított tényállás megalapozott, a felülbírálat során a másodfokú bíróság a Be. 351.§ (1) bekezdése alapján irányadónak tekintette.

Az elsőfokú bíróság igen körültekintően vizsgálta a vádlott személyi körülményeit, személyiségét, életvezetését, elmebeli és pszichés állapotát. A vádlott mindkét ölési cselekmény vonatkozásában gyakorlatilag tényfeltáró jellegű beismerő vallomást tett. A bizonyítási eljárás során a törvényszék nagy gondot fordított a **1. sz. sértett** sérelmére elkövetett ölési cselekmény valódi motívumának feltárássára, annak megállapítására, mely indíték megállapításától a fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tartózkodott annak ellenére, hogy a bizonyítás során feltárta.

E körben az ítélet tábla nem osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját és az ítéleti történeti tényállásának kiegészítésére irányuló indítványát akként, hogy a vádlott érzelmileg képtelen volt leválni ... személyéről, akinek elköltözése nagyon megviselte. Kapcsolatuk helyreállításában reménykedett, amely az új év utáni időszakra tervezett, illetve annak a ténynek a megállapítását, hogy **1. sz. sértett** a vádlott nemrég elköltözött volt élettársa - ... - személyével és magatartásával kapcsolatban tett olyan - sértőnek vélt - (ismételt) megjegyzést, amelytől a vádlott erős haragra gerjedt.

Az elsőfokú bíróság igen körültekintően foglalkozott a férfi sértett esetében a motívum feltárással (ítélet 18. oldal utolsó bekezdésétől, és 30. oldal utolsó előtti bekezdése).

Az e körben rendelkezésre álló bizonyítékokat a logika szabályai szerint értékelte, mérlegelte és meggyőző indokát adta, hogy az ölési cselekmény kiváltó oka **1. sz. sértett** sértett esetében miért nem volt bírói bizonyossággal megállapítható. Érvelését a másodfokú bíróság mindenben osztotta, és nem tartotta indokoltnak a tényállás kiegészítését.

Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére mind az ölési mind pedig a vagyon elleni bűncselekmények vonatkozásában.

Az ölési cselekmények minősítése helyes, csupán a Legfelsőbb Bíróság 61. számú Büntető Kollégiumi véleményében írtakra figyelemmel az aljas indok megjelölésénél a „részben” feltüntetését mellőzni indokolt, annak, hogy e minősítő körülmény csupán az egyik sértett esetében állapítható meg, az indokolásban kerül kifejtésre, mint ahogyan az elsőfokú bíróság részletesen ki is fejtette.

A vagyon elleni bűncselekmény minősítését részben találta helyesnek az ítélőtábla. Az elsőfokú bíróság e körben is aggálymentes tényállást állapított meg.

Az ölési cselekmény elkövetése után a konyhaajtóban kívülről benne lévő kulccsal az ajtót bezárta és a kulcsokat, amelyek vagyoni értékkel bírnak magához vette, a további vagyontárgyakat (ítélet 11. oldalán felsoroltak) egy később időpontban tulajdonította el 22.000 Ft értékben.

A vádlott vagyon elleni bűncselekményeit egységesen a Btk. 322.§ (1) bekezdés c) pontja szerint 1 rb. kifosztás büntettének értékelte, tehát védekezésre képtelen személytől történő elvételként.

Az ítélőtábla álláspontja szerint a cselekmény a b) pont szerint minősül és csak azon vagyontárgy (jelen esetben a kulccsomó) esetében, amelynek a jogtalan eltulajdonítása közvetlenül az ölési cselekmény után történt.

A b) pont szerinti minősülést az alapozza meg, ha valaki az általa más bűncselekmény elkövetése során alkalmazott erőszak avagy élet vagy testi épség elleni közvetlen fenyegetés hatása alatt álló személytől vesz el jogtalan eltulajdonítás végett idegen dolgot. A törvény szövege nem különböztet a szerint, hogy az erőszak milyen eredménnyel volt az ügy sértettjére, és éppen ezért nem zárja ki azt, hogy az erőszak a sértett halálát okozza. A Legfelsőbb Bíróság BH. 2001. évi 412. számú eseti döntésében is rámutatott, hogy az ítélezési gyakorlat szerint a kifosztás megvalósulása szempontjából közömbös, hogy a sértett a dolog elvétel időpontjában életben volt-e, vagy a halála az erőszak folytán következett be. Tehát az elkövetési magatartás megvalósításának második szakaszában, a dolog elvétel időszakában a sértett állapota már külön vizsgálódást nem igényel, mivel a törvény a sértettet olyan állapotban lévőnek tekinti, aki az ellene irányuló kényszer folytán a vagyoni érdekei elleni támadás elhárítására már nem képes.

A cselekmény rendbelisége pedig a sértettek számához igazodik, ezért a cselekmény 2 rendbelinek minősül.

Az irányadó tényállás alapján az ítélet 11. oldalán 22.000 Ft összértékben felsorolt vagyontárgyakat másnap hozta el a sértettek portájáról.

A 2/1998. BJE rámutat, ha az ölési cselekmény elkövetője nem nyomban az ölési cselekmény elkövetése után valósítja meg a dologelvételt, hanem később megy vissza a helyszínre és a már elhalt sértett ingóságait veszi el, ilyen esetben nem a kifosztás, hanem a lopás megállapításának van helye (BH. 1997. évi 324. sz. jogeset, 1997. évi 426. sz. jogeset).

Ezért a vádlott e cselekményeit - tekintettel a 2012. április 15. napjától hatályos - a Btk. 2. §-ának alkalmazásával a vádlottra kedvezőbb értékhatár változás (A szabálysértési értékhatár 20.000 Ft-ról 50.000 Ft-ra változott) miatt - a Btk. 316.§ (1) bekezdésébe ütköző és (2) bekezdés f) és g) pontja szerint minősülő lopás vétségének is minősítette.

Utal az ítélet tábla arra is, hogy a vádlott vagyon elleni bűncselekményének további 1 rb. lopás vétségként történő minősítése nem nyitja meg a harmadfokú eljárás lehetőségét, mivel e jogi minősítés körébe tartozó eltérő jogi értékelés a harmadfokú eljárás lefolytatását nem alapozza meg (Legfelsőbb Bíróság Bhar.I.707/2007/14.). E körben az ítélet tábla álláspontját a Bf. I.110/2012/6. sz. határozatában fejtette ki.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket hiánytalanul feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte. Az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés alkalmazása és a feltételes szabadság lehetőségének kizárása az ítélet tábla álláspontja szerint helyes és törvényes. E körben csupán a feltételes szabadságról szóló rendelkezés normaszöveg szerinti pontosítása volt szükséges. A vádlott által elkövetett többszörös minősülésű halmazatban álló élet elleni cselekmények kiemelkedő tárgyi súlya, a vádlott társadalomra való kimagasló veszélyessége, a cselekmény motívuma, rendkívüli brutalitása, hidegvérrel történő végrehajtása, melynek során két idős, köztisztviselőben álló személy veszítette életét, abba az irányba mutatnak, hogy személyének a társadalomtól való végleges elszigetelése indokolt a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárásával.

Az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben a jelenlegi szabályozás szerinti legszigorúbb büntetést alkalmazta. Életfogytig tartó szabadságvesztés büntetést szabott ki a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárásával. Döntését az ítélet tábla mindenben osztotta. Az enyhítést célzó fellebbezést nem találta alaposnak.

Nyomatékkal utal az ítélet tábla - az elsőfokú bíróság által is figyelembe vett - azon körülményekre, hogy a vádlott cselekményét olyan házaspár sérelmére követte el, akik őt segítették, anyagilag és természetben (éllemezés) is támogatták. Cselekményét a reggeli időszakban, a település központjában álló családi házban követte el, a cselekményét követően visszamenve ebben a házban töltötte az éjszakát, ami rendkívüli szenvtelenségre és cinizmusra vall.

Mindezek alapján az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a jelzett körben a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg helyes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdésére utalással helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban az előzetes letartóztatás további beszámításáról a Btk. 99.§ (1) bekezdése, a bűnügyi költségről a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján történt rendelkezés.

Debrecen, 2012. május 22.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja,
előadó, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja.

Záradék: A Miskolci Törvényszék 4.B.1804/2011/31. számú ítélete a másodfokú
határozatban írt változtatással 2012. május 22. napján jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2012. május 22.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke